

Αν δεν μιλάς στη γλώσσα της Αλήθειας και του Αλτρουισμού, τότε πώς θες να λέγεσαι Άνθρωπος;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

[dc2cd62f1b26c977f70c392261b1c89_L](#)

Από μικρή είχα την ενδόμυχη ανάγκη να αγαπώ ανιδιοτελώς, να δίνομαι χωρίς να ζητάω ανταλλάγματα και να τολμώ να αφεθώ, να βουτώ στο κενό της αλήθειας χωρίς δίχτυ ασφαλείας και πλάτες άλλων για σανίδα σωτήριας.

Από λιλιπούτειο πλάσμα πίστευα πως η μεγαλύτερη ευχαρίστηση προέρχεται από την ψυχική ένωση των ανθρώπων, από εκείνο το χαμόγελο και το ζωντανό βλέμμα όταν είναι ευτυχισμένοι, από την τόλμη να διεκδικούν τα όνειρα και τις πιο τρελές τους επιθυμίες.

Μεγαλώνοντας συνειδητοποιούσα πως ο κόσμος μας δεν είναι αγγελικά πλασμένος όπως στα παραμύθια που μου διάβαζε η μητέρα μου και προσπαθούσα να ρουφήξω κάθε λέξη... Είδα παιδιά να λιμοκτονούν, ανθρώπους κονιορτοποιημένους από την υπερκατανάλωση, ματαιόδοξους, κυνικούς, κενούς ψυχικά.. είδα άστεγους να κοιμούνται σε χαρτόκουτα σε θερμοκρασίες υπό του μηδενός και δίπλα τους να προσπεράνε βιαστικά εκατοντάδες ζευγάρια ακριβών δερμάτινων παππουτσιών-προϊόν εκμετάλλευσης ζώων..

Είδα όμορφες ψυχές να πληγώνονται από νάρκισσους, φιλίες να θυσιάζονται στο βωμό του συμφέροντος και έρωτες ριζωμένους στη συνήθεια και το «φαίνεσθαι».. είδα το πράσινο να εξαφανίζεται και μία έρπουσα βαρβαρότητα να κυριαρχεί γύρω μας.. είδα ανθρώπους να πεθαίνουν μόνους όχι γιατί δεν υπήρχε κανείς γύρω τους αλλά γιατί ουσιαστικά κανείς δεν ήταν εκεί για να ακούσει την ψυχή τους..

Είδα την Αγάπη και την Αλήθεια να πυρπολούνται ανελέητα και για μια στιγμή γονάτισα στη θέα του σύγχρονου homo.. το παιδικό αθώο μου μυαλό δεν μπορούσε να επεξεργαστεί αυτές τις πληροφορίες.. απογοήτευτηκα μα η αισιοδοξία και η δύναμη ψυχής που οι υπέρχοι γονείς μου είχαν μεταλαμπαδεύσει, συνέβαλαν στο να μην τιθασεύσω το ελεύθερο πνεύμα και τη ρομαντική πτυχή του εαυτού μου..

Συνέχισα... κόντρα σε όσα είναι αποδεκτά ή μη απο την κοινωνία.. πόνεσα τον εαυτό μου, έκανα λάθη, έπεσα όμως έμαθα να αγωνίζομαι...έμαθα να μετέτρεπω την φωτιά των φόβων μου σε πυρκαγιά και να εισπνέω τον καπνό της ελευθερίας που οι επιλογές μου χαρίζουν...ίσως δεν είναι πάντα αυτό που θέλω αλλά σίγουρα είναι αυτό που χρειαζόμαι... Βλέπεις, δεν θέλω να οριοθετώ όσα κάνουν την ψυχή μου να πετά.

Μου αρέσει να ονειρεύομαι, να ταξιδεύω και να γεύομαι διαφορετικούς πολιτισμούς, να μοιράζω απλόχερα το χαμόγελο και την αισιοδοξία μου, να γίνομαι ένα με τους ανθρώπους που αγαπώ, να περνώ μέρος της καθημερινότητάς μου σε εθελοντικές δράσεις, να ανακαλύπτω και να εμπνέομαι, να ζωντανεύω τα συναίσθημά μου στο χαρτί...

Να οραματίζομαι ένα κόσμο όπου ο αλτρουισμός και η καλοσύνη θα βασιλεύουν και το κυριότερο να καταφέρω να έχω βάλει το δικό μου λιθαράκι σε αυτό... Γιατί μόνο συλλογικά βάζοντας ο καθένας μας το δικό του λιθαράκι μπορούμε να αλλάξουμε καθετί μελανό που επισκιάζει το Φως που κρύβει ο Άνθρωπος μέσα του..

Να προσέχεις μου λέγαν όλοι..

Γιατί ο κόσμος τούτος δεν είναι για ρομαντικές ψυχές και ονειροπόλους που δίνονται ανιδιοτελώς στη μάχη για ένα καλύτερο κόσμο..

Όμως, θα σε ρωτήσω τούτο μονάχα: αν δεν μιλάς στη γλώσσα της Αλήθειας και του Αλτρουισμού, τότε πώς θες να λέγεσαι Άνθρωπος;

Γράφει η Ζωή Αργύρη

Πηγή: o-klooun.com